

Отмъщението на мишките

Румяна Капинчева

Действащи лица

Стоян

Политик

Доктор

Първо действие

Вой на линейка. В болничния кабинет се втурват лекари, медицински сестри и санитари. Те карат носилка, в която лежи човек. Суматохата е голяма. Дребен човек се мъчи да види ранения. Никой не му обръща внимание.

Лекарят: /вика/ Сложете го на масата! Така! Отдръпнете се!/прави му изкуствено дишане, преглежда го/ Няма счупване, само охлузване. Дишането е добре. Човекът е въвн от опасност, хора. Имал е късмет. Сега да го оставим!

Всички излизат. Остава само дребният човечец. Приближава до леглото и притеснено гледа пациента. След известно време се готви да излезе, когато го стряска гласа на пациента.

Пациентът: Ох! Майчице, боли, много ме боли!

Дребничкият човек, който се казва Стоян, се връща до леглото, оправя завивката.

Стоян: Как сте?

Пациентът: /преглъща мъченически/ Вода!

Стоян: /притеснено/ Не зная, дали трябва да ви дам вода?

Пациентът: Вода.

Стоян: Добре, добре. Ето, но малко да не ви стане нещо.

Пациентът тие жадно и отпуска глава на възглавницата.

Пациентът: Къде съм? Какво се е случило?

Стоян: Катастрофирахте.

Пациентът: Аз ли?

Стоян: Да.

Пациентът: Не помня. Нищичко не си спомням.

Стоян: Не се вълнувайте! Всичко ще се оправя.

Пациентът: /заглежда се в него/ Вие кой сте!

Стоян: Аз съм.... Ама вие не се вълнувайте!

Пациентът: Ох! Боли ме. Всичко ме боли.

Стоян: Това е добре, че ви боли. Не е добре де, но искам да кажа, че когато изпитвате болка сте жив.

Пациентът: Подайте ми кърпичка!

Стоян търси кърпичка. Намира я и му я подава. Пациентът трие челото си.

Пациентът: Та вие казахте кой сте?

Стоян: Аз... аз ви измъкнах от колата.

Пациентът: От коя кола?

Стоян: От вашата

Пациентът: От моята кола? Защо сте ме измъкнали?

Стоян: Ами защото... вие катастрофирахте, не разбрахте ли?

Пациентът: Аз да съм катастрофирал? Не, не е възможно.

Ох, главата ме боли.

Стоян: Аз ще си тръгна. Няма какво да правя повече тук. Лекарите казаха, че сте въвн от опасност.

Пациентът: Чакайте, чакайте! Казахте, че сте ме измъкнали от колата.

Стоян: Да, да!

Пациентът: Спасили сте ми живота, значи.

Стоян: Е, чак да съм спасил живот...

Пациентът: Какво искате?

Стоян: Моля?

Пациентът: Какво искате да ви дам?

Стоян: Моля ви, аз не за това съм тук.

Пациентът: Сигурно пари ще искате.

Стоян: Не, не, не пари.

Пациентът: А какво?

Стоян: Ами да видя всичко наред ли е? Аз...нищо не искам. Вие как можяхте да си помислите такова нещо? Аз нищо не искам.

Пациентът: Така казват всички, а после..

Стоян: Казах ви, че нищо не искам.

Пациентът: А после искат майка си и баща си./вика/Някакво хапче за глава няма ли тук?

Стоян: Аз сега ще извикам някого.

Пациентът: Ох, викайте, викайте по дяволите!

Стоян натиска копчето с алармата. След малко влиза лекар.

Лекар: Какво има? Пациентът дойде ли на себе си?

Стоян: Да, но има много голямо главоболие. Ако може да му дадете някакво хапче.

Лекар: Я, да видим! /гледа очите на пациента/ Ще ви дадем нещо успокояващо. Чувате ли ме!

Пациентът: Чувам ви... нещо успокояващо.

Лекар:/дава му хапче/ Как се казвате?

Пациентът го гледа недоумяваща.

Лекар: Името ви как е?

Пациентът: Не знам, не си спомням.

Лекар: Катастрофата помните ли?

Пациентът: Не.

Лекар: Добре тогава./ *към Стоян/* Трябва му още време.Ще си спомни. Всичко ще си спомни. Вие бяхте брат му, нали?

Стоян: Не..... аз..... не.

Лекар: */не го чува/* Стойте до него! Добре е да има човек тук.При нас персонала не достига.

Излиза

Пациентът: Ти брат ли си ми?

Стоян: Не съм ви брат. Той, докторът, сгрещи.Поотпуснали ви главата?

Пациентът: А? Да, да отпусна ме. Тогава кой си?

Стоян: Аз съм този, който ви измъкна от колата.И това ви казах.

Пациентът: Ах, да май ми каза вече.

Стоян: Не си ли спомняте как се казвате, какво работите, къде отивахте?

Пациентът: Как се казвам, как се казвам?Не, всичко ми е като в мъгла.А ти как се казваш?

Стоян: Стоян, казвам се Стоян.

Пациентът: Стоян значи. Пътували сме заедно в колата ли?

Стоян: Не, аз във вашата кола! Къде ти? Бях с моята таратайка.С трабантчето, де. Вече бяхте съборили дървото, когато ви видях.Трябва много да сте надували километража за такъв удар. Дървото беше направо сцепено на две.

Пациентът: Каква... каква ми беше колата?

Стоян: Мерцедес.Бенц. Любимата ми марка. Ама как я бяхте смачкали!

Пациентът: Мерцедес. Карал съм Мерцедес значи?

Стоян:*/с възхищение/* От новия модел. Колко ли струва? Е сигурно няма да можете да си спомните, обаче си я биваше колата.

Пациентът: Щом съм катастрофирам, сигурно пътя е бил с много завои.

Стоян: А, прав си беше пътя.То и затова сигурно сте се увлякал.На права отсечка човек губи представа за скоростта.

Пациентът: Ти как се казваше?

Стоян: Стоян, Стоян се казвам.

Пациентът: И не си ми брат?

Стоян: Нали ви казах? Няма сега да се лъжем я? Не съм ви брат. И братовчед не съм ви. Никакъв не съм ви.

Пациентът: Добре, добре! Стояне, я ми дай още малко вода!

Стоян: Ей сегичка.

Стоян пълни вода и подава чашата на пациента. Пациентът пие, после замислено подава на Стоян чашата.

Пациентът: Аз документи нямах ли?

Стоян: Не ги намериха. Казах ви, че колата беше смачкана като хармоника. Даже не зная как вие оживяхте?. Имали сте късмет. Но полицията остана там. Може да намерят документите. Пък и вие сигурно ще си спомните всичко.

Пациентът: Ти ще останеш при мен, нали? Макар, ... макар да не си ми брат?

Стоян: Ще остана колкото е нужно. Не се безпокойте!

Пациентът: Не ми говори на вие. Ти... си ми спасил живота. Аз не зная как да ти благодаря. Сигурно има начин, но аз все още не зная.

Стоян: Важното е да се оправите... да се справиш.

Пациентът: Ти да нямаш някоя работа и аз да те задържам.

Стоян: Имам време аз. Няма за къде да бързам.

Стоян оправя одеалото. Помага на пациента да се изправи малко. Набухва възглавницата.

Пациентът: Като те гледам млад човек си. Казваш караш трабантче.

Стоян: Траби – така му казвам. Купих го ей преди петнадесет години, ала държи още. Немска работа. Тя, жената, отначало все ми викаше: „Грижиш се за него като за свое дете.” Аз не й обръщах внимание, но така си беше. Ние собствени деца си нямахме и то ми беше като син и дъщеря. Ама какво съм взел и аз да приказвам? На вас.. на теб, де, по - добре ли ти е?

Пациентът: Като че ли ми помина малко главата. Значи нямаш деца. Е, нищо да се разбирате с жената пък...

Стоян: Да се разбираме ала не би. Разведохме се.

Пациентът: Развели сте се? Заради децата ли?

Стоян: А, не! Разведохме се заради политиката.

Пациентът го гледа известно време. Мъчи се да си спомни нещо.

Пациентът: /клати глава/ Как може да не знам кой съм? Дяволска работа е това паметта. Всичко ми е като в мъгла. Нещо ми проблясна, но какво беше? Какво беше?

Стоян: Не се мъчи! Ще си припомниш, няма страшно. Сигурно само хубави неща ще си спомниш. Личи, че имаш хубав живот.

Пациентът: По какво личи?

Стоян: По колата личи. Мерцедес, ехе. Не всеки има такава кола.

Пациентът: Казваш хубава беше колата?

Стоян: Лошото е, че „беше”. Обаче съм сигурен, че можеш да си позволиш още една такава. Като те гледам може би си бизнесмен.

Пациентът: /с надежда/ Дали?

Стоян: Даже съм сигурен, че си бизнесмен. От ония честните бизнесмени. Защото сега се навъдиха едни...не ти е работата.

Пациентът: Сигурно се занимавам с бизнес. Трябва да съм бързал за някоя среща. Иначе за какво ще карам толкова бързо?

Стоян: Да, да, за да си на върха сега, трябва да изпревариш всички. Конкуренцията не спи. Само чака някой да се успи и тя, хам, го изяжда.

Пациентът: /с ентузиазъм/ Сигурно е било така. Сега си спомням, че едно време, като дете правех лодчици. Може да съм в бизнеса с лодки.

Стоян: Може. Даже може да правиш и катери, и водни колела.....

Пациентът: И skutери.

Стоян: И сърфове.

Пациентът: Голям асортимент трябва да съм имал. Трябвало е нещо да продам, затова съм бързал. Сега е трудно да реализираш продукцията.

Стоян: Трудно е. Въобще да произвежда човек нещо си е жива прекарвация.

Пациентът: От кого прекарвация?

Стоян: От държавата. Уж искат нещо родно да се произвежда, а всичко е насочено към това да те наврът в кучи задник. И аз бях започнал с малък цех.

Пациентът: Цял цех?

Стоян: Абе, цехче бих казал. Работех там с един приятел, аз уж бях собственик. Ей, докато го открия, що трудности видях! Удостоверения, документи, глупости на търкалета. А като започнах работа, като започнах работа, гледай какво става! Де що имаше проверяващи се изсипаха в моето цехче. Един ме дърпа за това, друг за онова. Изприших се да знаеш. Накрая стана една, не ти е работата. Ама и аз какво се разприказвах.

Пациентът: А може да не съм бизнесмен? Аз на такъв тормоз, какъвто ти си преживял не бих се подложил. Може да съм ...адвокат.

Стоян: Може. Сегашното време е рай за адвокатите. Аз знаеш ли що пари съм наринал на адвокати? Не казвам, че са лоши хора обаче, такава им е професията. И тако и вако.

Пациентът: Сигурно съм бързал за някое дело. Клиентът ме чака сега пред съдебната зала и се чуди защо не идвам.

Стоян: И се чуди какво да прави?.

Пациентът: Да, да сигурно съм адвокат. Идват ми на ума разни адвокатски термини- сделка, закони, преговори.

Стоян: Няма начин да не си адвокат.

Пациентът: Обаче адвокатите са студенокръвни хора, себични, лакоми. Не ми се иска да съм адвокат. А? Може да не съм адвокат.

Стоян: Да. Може и да не си адвокат. Може да си държавен служител.

Пациентът: Държавен служител ли?

Стоян: Макар че държавен служител и мерцедес нещо не се вързва?

Пациентът: Може да съм от по така държавните служители.

Стоян: Аз бях едно време държавен служител. За малко. Имаше нямахме година и ме съкратиха. Защото бях от дребните държавни служители. Такива с трабантчета. Знаеш ли какво значи да те завърти системата? Да те навре в някакви релси, от които няма измъкване. Отначало мислиш, че трябва да служиш на хората, а след това започваш да се смяташ за всемоушен. Караш всички да се въртят около теб. Да ти се кланят. Сякаш им правиш услуга.

Пациентът: Значи не е чак толкова лошо да си държавен служител.

Стоян: Нали ти казвам? Държавният служител се мисли за бог, а е малка пионка в ръцете на държавата. Малка пионка с големи претенции.

Пациентът: Я ме хвани да стана малко! Така!

Пациентът се поизправя в леглото с помощта на Стоян.

Пациентът: Не вярвам да съм държавен служител. Да съм спазвал работно време, да съм седял на бюро, да съм работел на една заплата, не вярвам. Не ми е това в характера. Поне така си мисля.

Влиза лекарят.

Лекарят: Както виждам сте по добре? Паметта ви върна ли се?

Пациентът: Още не знам кой съм.

Стоян: Аз се мъча да събудя някоя следа в паметта му.

Лекарят: Изглежда имате ретроградна амнезия.

Пациентът: Каква е тази ретроградна амнезия?

Лекар: Получава се от удар. Човек не помни нищо, после си припомня това, онова. Накрая всичко си идва на мястото.

Пациентът: Значи да не се тревожа. Дали днес, дали утре, ще си спомня.

Лекар: /преглежда го, опипвайки корема му/ Важното е другото да е наред. Тук боли ли ви?

Пациентът: Не!

Лекар: Добре, може да се каже дори отлично.

Стоян: Аз отначало си мислех, че работата е много сериозна. Нали колата беше много смачкана? Викам, от този човек няма да стане. Пък на, имал си късмет.

Пациентът: Да, имал съм голям късмет.

Лекарят: Хайде, почивайте! По някое време пак ще дойда.

Излиза от стаята

Пациентът: Пресъхна ми устата./Стоян му подава чаша с вода/ Та значи ти си разведен.

Стоян: Разведен съм.

Пациентът: Отдавна ли?

Стоян: Ами...от две години. Струва ми се, че е минал цял век. Цял век, господи!

Пациентът: Заради какво казваш сте се развели?

Стоян: Нали ти казах, заради политиката.

Пациентът: Как може човек да се развежда заради политика?

Стоян: Ами така, може.

Пациентът: Не ти се говори май че.

Стоян: /горчиво/ Да ми се говори? Какво ли има да кажа?Защо да те тревожа с моите неволи. Ти по - добре да поспиш.

Пациентът: А ти? Ще си отидеш ли?

Стоян: Не, не.Аз ще седя тук до леглото ти.Бъди спокоен, няма да си отида!

Пациентът: Добре. Ще дремна малко. Няма да си отидеш, нали?

Стоян: Няма, нали ти обещах!

Пациентът затваря очи.Стои известно време така, после пак ги отваря.

Пациентът: Не, не мога да заспя. Разкажи ми!

Стоян: За кое?

Пациентът: За жената, за развода, за политиката.

Стоян: Какво ще те товаря с моите проблеми?

Пациентът: Нощта е дълга. Аз така или иначе няма да мога да заспя.Ти разкажи! Аз може нещо да помогна.

Стоян: Какво има да помагаш? Тя вече се свърши.

Пациентът: Разкажи, де!

Стоян: Ние, когато се взехме с жената, беше по любов. Такава любов дето все по книгите пише за нея.

Пациентът: Любов, а?

Стоян: Беше като прасковка, моята жена. Отначало нашите ни дадоха кое що, знаеш как се дава на младоженци. Имахме си всичко дето се вика. Само деца си нямахме, но си казвахме, ще дойдат и те къде ще ходят.И тъй като няма какво друго да правим, тръгнах да правя....

Пациентът: ....ремонт

Стоян: Бизнес тръгнах да правя. Бяха такива времена, когато можеш с малко да започнеш, а след това да понатрупаш, да се поогледаш, широко да ти стане около врата, да се кажеш:"Ей, голяма работа съм!" И така...

Пациентът: Потръгна ти в бизнеса значи?

Стоян: Потръгна ми. Абе, кола не купих. Виках си, по-добре да реинвестирам в бизнеса. Всяка стотинка отделях, а за машини, а за материали. Все за нещо отиваха парите. Пък и като моето трабантче друго има ли? Знам му всичките морافети. Казах ли ти как му викам? Да, казах ти. Та щъках насам натам с моето Траби. Цялата страна съм обиколил кажи речи. Що неща съм видял?

Пациентът: И? Какво стана после?

Стоян: Така ми вървеше има няма две години. В къщи какво да ти кажавсичко беше цветя и рози. Жената ми помагаше- къде мислиш?

Пациентът: Къде?

Стоян: В счетоводството - къде може другаде. На жените там им е силата. Жените се раждат с професия – счетоводител. Сметка, дебит, кредит, от всичко разбират. Мен, такова, много ме няма в сметките. На мен ми дай да организирам, да бачкам, нещо да излиза изпод ръцете ми. Ама в сметките - въ. И така аз в цеха, тя в офиса,... работехме.

Пациентът: Докато?

Стоян: Докато ни удариха балтията. Излезе поправка на един закон, мъничка една такава поправка, пък ни хвърли на дъното. Можех да се оправя. Да вляза в сивия сектор и да си гледам пашалъка. Но аз не съм такъв човек. Така съм устроен- искам всичко честно да бъде.

Пациентът: Викаш да си честен не е на сметка.

Стоян: Не е. Но пак ти казвам. Аз друг не мога да бъда. Не че така са ме възпитали. Мене много не ме възпитаваха. Но закваската ми е такава. Да съм честен. И да съм будала. Нали разбираш, честен будала.

Пациентът: /сmee се/ Честен будала! Ох, като се смея стомахът ме боли. Ама как го каза „честен будала”.

Стоян: Смешно ти е. И на мен сега ми е смешно, но тогава ми се плачеше. Идеше ми да завия. Като куче срещу луната да завия и да не спра. Кой я беше прокарал тази поправка? И тези, които са я гласували знаели ли са до какви последствия ще доведе? Като ти казвам тези, имам предвид депутатите.

Пациентът: /замисля се/ Депутати, депутати...

Стоян: Да, депутати, майка им мръсна, съсипаха ми живота.

Пациентът: Депутатите значи.

Стоян: Стоят си на банките, вдигат ръце без да знаят за какво. Че ще разрушат нечия съдба, че ще доведат до фалит някой, че ще затегнат примката, не ги интересува. Тяхната верица, да ми падне някой от тях, ей тъй, с голи ръце ще го хвана за грацмуля и ще стискам, ще стискам.

Пациентът: Знаеш ли, нещо като че ли ми идва на ума...

Стоян: Че как няма да ти идва? То все за тях се говори по вестници по телевизия. На коя яхта се срещали, какви кюфтета яли, на кой банкет ходили, а за това каква им е работата никой не говори. Знаеш ли защо? Защото нямат работа. И като си помисля кой ги е избрал. Аз, бе,

аз.Хрантутници ниедни. Хиени гадни /сепва се/ Аз уж нямаше да те товаря с моите проблеми, пък.... Ох, все едно, че вчера беше.

Пациентът: Това което ми говориш, някак ми е близко. Дали и аз не съм преживял нещо такова? Дали и мен не са ме кльцнали някак си?/говори си сам/ Депутати, депутати...

Стоян: Искаш ли малко вода?

Пациентът: Не, не ми се пие.

Стоян: Аз пък ожаднях.

Налива си чаша с вода и я изпива на един дъх.

Стоян: За какво ти разправях?

Пациентът: За жената, за развода, за политиката.

Стоян: Ах да, за жената. Тя...тя всъщност не беше виновна. Подкрепяше ме, подкрепяше ме, ала когато се пропих изглежда й дойде до гуша и ме напусна.А аз се пропих, защото не виждах светлинка в тунела, разбираш ли?

Пациентът: Разбирам те. Или поне се мъча да те разбера. Не ми каза кое по точно ти е провалило бизнеса. Поправка в закона? Но възможно ли е една мъничка поправчица да стори такова нещо?

Стоян: Дали е възможно? Дали е възможно, питаш? Че има ли невъзможни неща у нас?Изтеглих кредит от банката. Нова машина реших да купя. Сумата не беше малка, но изчислихме с жената, че ще можем да погасяваме вноските. След два месеца обаче беше приета поправка, която ме вкара в капан. Оказа се, че банката сама може да променя размера на лихвата.

Пациентът: И какво от това?

Стоян: И тя го промени, човече. Така го промени, че вече не бях в състояние да го изплащам. Някой им даде хляба и ножа, а на нас каза оправяйте се! И знаеш ли кой беше този някой?

Пациентът: Депутатите.

Стоян: Да, естествено депутатите.

Пациентът: Но те нима не са видели този капан?Да не би да е било пропуск? Да не би да е било недоглеждане?

Стоян: Знаеш ли, аз имам обяснение за това. Може депутатите да са били почерпени. Може да са спали. Или са били почерпени, за да заспят. Да, да почерпени, за да заспят. Това е. Толкова е просто. И такива аджамии като мене изведнъж се изправиха пред пропаст./говори като на себе си/ Взеха ми всичко.Само трабантчето пожалиха, защото, защото...никой не го поиска. После....

Пациентът: После?

Стоян: После хванах чашката. Като му цапнех две три ракии ми ставаше по- леко.Абе за кратко, но ми ставаше по- леко.

Пациентът: /замислено/ Депутати, депутати. Нещо ми идва на ум. Нещо светва и угасва в ума ми.

Стоян: Знаеш ли, някакъв писател беше казал, че пиянството е упойка, която се дава за да изтърпиш операцията наречена живот. На мен ми трябваше упойка в голямо количество, защото операцията, която ми направиха беше осакатяваща. Осакати вярата ми, че може по честен начин да се живее пълноценно. Аз можех да не платя този заем. Да обявя фалит, да стана кредитен милионер, но исках да бъда честен с държавата. Исках.

Пациентът: И жена ти те напусна.

Стоян: Е, как няма да ме напусне. И аз да бях на нейното място и аз щях да го сторя. Тя беше слабичка една такава, а ме мъкнеше пиян по улиците до дома. Аз вдигах скандали, виках, трошах, а тя се свиваше, свиваше. Аз не на нея крещях. На депутатите, но ме чуваше само тя. Депутатите, драги мой, не чуват никого. Те просто ни смятат за мишки, нас обикновените хора.

Пациентът: Мишки ли?

Стоян: Да, мишки, мънички незабележими. Гризачи нещастни, за които търсят отрова. Знаеш ли каква отрова измислят?

Пациентът: Каква?

Стоян: Ей такава, хитра. Не, не ни тровят на веднъж, а бавно, полека, така че да не усетим, какво ни дават. Лъжичка по лъжичка, а ние я мислим за ...сладолед, за...деликатес, за... абе не подозираме изобщо, че ни дават отрова и седим със зяпнала уста. А те наливат ли наливат. Отрова.

Пациентът: Ти много ги мразиш.

Стоян: Кого?

Пациентът: Депутатите.

Стоян: Мразя ги. Нали ти казах да беше някой от тях тук щях да му извия врата.

Пациентът: Представи си да бях аз

Стоян: Ти ли? Не, ти не можеш да бъдеш депутат. Аз имам усет за тях. Миришат. И аз отдалече познавам миризмата. Не ти не можеш да бъдеш като тях. Сляп и глух за тези долу. Да се ласкаеш от собственото си величие. Да профучаваш с колата си покрай хорицата които...които са ти дали хляба. Не ти не можеш да бъдеш депутат.

Пациентът: Разбира се, че не мога. Аз само така, разговорът да върви

Стоян: Ама аз да не ти досадих с моите приказки. Водичка искаш ли?

Пациентът: Налей ми малко!

Стоян налива вода и му подава чашата.

Пациентът:Дълга нощ, колко е часът?

Стоян: Още два часа има до зазоряване. През деня идват много лекари и сестри и всякакъв друг персонал. Няма да те оставят така както сега. И аз

ще трябва да си отида. Но пак ще дойда. Ти не се безпокой! Пак ще дойда да те видя. Защото, не знам за теб, но ти ми стана някак близък.

Пациентът: Да, някак близки си станахме.

Влиза лекарят

Лекарят: Как е болният?

Пациентът: Ако може още едно хапче. Стомахът нещо ме присвива.

Лекарят: Я да видим! */типа стомаха/* Тук боли ли ви? А тук? Не ви трябва хапче. Всичко скоро ще отшуми. Имали сте голям късмет.

Стоян: Нали? И аз това му казвам!

Лекарят: Вие бяхте брат му, нали?

Стоян: Не, не, не съм му брат.

Пациентът: Всъщност така те опознах, че все едно си ми брат.

Лекарят: Още ли не си спомняте нищо?

Пациентът: Струва ми се, че всеки момент аха, аха ще си спомня. Но не става.

Лекарят: Обадиха се от полицията. Намерили са документите ви, но в такова състояние са, че трудно се разчитат. Но вие не се безпокойте, ще ги разчетат! Имат съвременни методи за това.

Пациентът: Поне името да си знам.

Лекарят: Нали ви казвам, не се безпокойте, ще научите и името си и кой сте? Впрочем не ви ли е по добре така?

Пациентът: Как?

Лекарят: Да не знаете кой сте? Да се чувствате като новороден. Без минало, в което се крият какви ли не тайни, какви ли не проблеми. Не ви ли е по- добре така?

Излиза. Двамата мъже мълчат, потопили се всеки в своите мисли.

Пациентът: */замислено/* Какви ли проблеми съм имал? Тази амнезия не е случайна.

Стоян: Е, как така?

Пациентът: Ами не виждаш ли? Понатъртил съм се тук таме, но съм се отървал. И някак си съвсем неочаквано съм изпаднал в амнезия. Значи все пак нещо е увредено. Мозъкът ли, що ли? Нещо се е случило, за да карам толкова бързо. Нещо ме е пришпорвало. Не ми е давало мира. */поизправя се/* Може да съм се блъснал в дървото нарочно.

Стоян: Не, не, не вярвам. Такава хубава кола, кой ще я блъска нарочно?

Пациентът: Ти сам каза, участъка бил прав.

Стоян: Да, прав беше.

Пациентът: Тогава? Имаш ли друго обяснение за това, че съм се блъснал? Имаш ли, братле?

Стоян: Абе, обяснения все ще се намерят. Заспал си значи.

Пациентът: Заспал съм! Как ще съм заспал като съм карал толкова бързо? Не, не дори и ти не вярваш в това. Нарочно съм се блъснал. Знам си. Но защо?

Стоян: /неуверено/ Може и ти като мене нещо да си пострадал. Някоя поправка от някой закон да те е препънала. Да те е накарала да се чувстваш като мишка.

Пациентът: Да се чувствам като мишка?

Стоян: Дребничък един такъв, сивичък. Създание, от което нищо не зависи.

Пациентът: Нищо не зависи?

Стоян: Да се шураш насам натам, да дириш такъв свят, който го е еня за теб, а да не го намираш.

Пациентът: Да не го намираш?

Стоян: И тогава да те вземат за експеримент. Години наред експеримент след експеримент. На бавен огън да те пекат. Да те пуснат в някакъв лабиринт, на който краят все не се вижда. Да ти направят дисекция. Да извадят вътрешните ти органи, за да видят какво ще стане. Като...като на мишка.

Пациентът: Като на мишка?

Стоян: Какво ще правиш тогава, а? Какво? Ще се блъснеш. Ще си мислиш, че така ще решиш всичките си проблеми. Ти какво, смяташ, че и на мен не ми е минавала тази идея в главата ли?

Пациентът: Каква идея?

Стоян: Да се блъсна.

Пациентът: Да се блъснеш?

Стоян: Ами да. Стотици хиляди пъти. Даже съм оглеждал дърветата. Кое ще ме издържи? Кое ще ме направи на дар пастърма? Знаеш ли защо не съм го направил?

Пациентът: У всеки човек има инстинкт за самосъхранение.

Стоян: Глупости! Инстинкт за самосъхранение? Не съм го направил само заради Трабито. Какво е виновно то за моите проблеми? Какво? Вярно, не е кой знае каква кола, но ми е приятелче. А аз други приятели като че ли нямам.

Пациентът: Ако искаш аз ще ти стана приятел.

Стоян: Наистина ли?

Пациентът: Ами да. Ти пред други изливал ли си така душата?

Стоян: Не. Аз такава... не приказвам много, много. Даже знаеш ли, хич не приказвам. Защото от приказки, съм разбрал, няма полза. Те, депутатите, нали само приказват. А работа им каква е? Никаква. И не знам какво ми стана тази нощ, че така пред тебе... се поотпуснах.

Пациентът: Виждаш ли? Аз мисля, че човек се отпуска така само пред приятели.

Стоян: */усмихва се/* Значи си имам безименен приятел. Е, какво, две мишки станаха приятели.

Пациентът: Стига с тези мишки! Вече ми се привиждат как пълзят насам натам.

Стоян: Не обичаш ли мишките? Те са такива безобидни същества. И да знаеш много са ценни. Какви ли не експерименти правим с тях? А те търпят, търпят. Няма къде да ходят. Такава им е съдбата. Миша. Като на нас с теб.

Пациентът: Престани вече! Не ме сравнявай с мишки! Нито мене нито себе си!

Стоян: */усмихва се/* Не го приемай толкова трагично! Искам да ти кажа, че мишките винаги оцеляват. Ей тъй, намират начин и оцеляват.

Пациентът: Казах ти да престанеш с тези мишки! Не ми се слуша.

Стоян: Да ти кажа само какво става като погълнат отрова.

Пациентът: Не искам да слушам!.

Пациентът си запушва ушите. Стоян го гледа известно време, после отива до прозореца и го отваря.

Стоян: Отдавна не съм виждал изгрева. То било красиво нещо. Може наистина всеки ден да е ново начало. Може и аз да не съм прав за всичко. */обръща се към пациента/* Хайде, няма вече да говоря за мишки!

Пациентът: */подозрително/* Наистина ли?

Стоян: Абе, няма нали ти казах. Няма, няма, няма. Може да не сме мишки. Може да сме лъвове. Какво ще кажеш, приличам ли ти на лъв?

Пациентът: */смее се/* Приличаш ми на проскубан лъв. Ох, ох не ме карай да се смея, че ме присвива пак! Слушай, аз мисля, че може да ти донеса късмет.

Стоян: Какъв късмет?

Пациентът: Такъв. Спасил си ме, нали? Може това да не е случайно. Ти често ли минаваш по този път?

Стоян: Ами, за пръв път ми е.

Пациентът: Виждаш ли? Минаваш за пръв път и спасяваш човек. Това може да е пръст на съдбата. Да е решила, че така слага край на неволите ти. Съдбата, де.

Стоян: Че слага край на какво?

Пациентът: На неволите ти, на лошия късмет, на проклятието ти ако щеш.

Стоян: И какво? Мислиш, че оттук нататък ще ми върви? Ще си намеря работа, ще захвана собствен бизнес, жената ще се върне при мен. Оттук нататък.

Пациентът: Ами може.

Стоян: Дали ...дали ще стане?

Пациентът: Сигурен съм, че ще стане.

Стоян: Аз... знаеш ли.... имам нещо наум. Мислех си един ден отново за цехчето. То стои затворено.Паяжини, прах, остарели машини,*/ентусиазирано/* но има хляб в него. Може...може да излезе нещо, а?

Пациентът: Бъди уверен, че ще излезе нещо.

Стоян: Няма вече да вземам заем. Със собствени сили, малко по малко ще се оправям.

Пациентът: Така е най-добре – със собствени сили.

Стоян: И депутатите, майка им жална, няма да могат да ми се мешат в работите.

Пациентът: Депутатите! Кой ще ги бръсне за сливи?

Стоян: И да се скъсат от поправки на закони, аз ще съм недосегаем.Но...Трабито няма да продавам. Нали ми е приятелче? И ти си ми приятел. Ставате двама. Ей, имам двама приятели.Много нещо.

Пациентът: Ако и жена ти се прибере....

Стоян: Ако и жена ми се прибере...?

Двамата се умълчават.

Стоян: */прокашля/* Каква нощ, а?

Пациентът: Сега остава и аз да си спомня кой съм и всичко ще дойде на мястото си.

Стоян: Хайде понапъни се, де! Ти си... ти си....кой?

Пациентът: Е, така не става.Ще си спомня, но по – късно.

Стоян: Кога по- късно? Мина цяла нощ. */ шеговито/*Не, не ти май не искаш да си спомниш.

Пациентът: Откъде ти дойде това на ум?Разбира се, че искам да си спомня. Абе защо си мислиш такива работи?

Стоян: Аз само така, на шега. Зная, че мозъкът е деликатна работа. Когато най не очакваш, щрак ще се появи някой спомен, и щрак още един, и щрак щрак трети, и така лека полека всичко ще си спомниш.Дори и това което не искаш.

Пациентът: Дали ще има нещо, което да не искам да си спомням?

Стоян: Сигурно. Човек е изтъкан от бесове, за които само той си знае.

Пациентът: Дали съм трупал пари, така без нужда?Дали славата ме е блазнила?Дали съм разбил нечие сърце?Дали...

Стоян:Не му мисли толкова

Пациентът: Не, не това е важно за мен. Дали ще мога да се освободя от тези бесове? Щеше да ме е по лесно, ако не ми беше казал, че колата ми е скъпа. На човек с такава кола не му е съвсем чиста работата.

Стоян: Не говори така!

Пациентът: Да, не му е съвсем чиста работата.

Стоян: Слушай! Колата няма никакво значение. Важното е душата на човек.

Пациентът: Ами ако и душата ми не е била читава.

Стоян: Аз нямаше да те спася. Никой нямаше да те спаси.

Пациентът: Така ли мислиш?

Стоян: Уверен съм в това.

Пациентът: Викаш, че съм добър по душа?

Стоян: Да

Пациентът: Е, щом ти го казваш... Но не го казваш защото съм на легло, нали?

Стоян: Не.

Пациентът: Казах... казах, че това е ново начало за теб.

Стоян: Да.

Пациентът: Не би ли трябвало да е и за мен?

Стоян: Може би.

Пациентът: Защото, какъв е смисъл да се блъсна. Колата ми да стане на хармоника, а на мен нищо да ми няма. Сигурно и за мене е знак на съдбата, но какъв все още не знам.

Стоян: Да, все още не знаем, но и това ще разберем. Рано или късно. Нощта свърши. Развиделява се вече.

Влиза лекарят.

Лекарят: Нося ви добри новини. Полицията разчете документите.

Пациентът: Да?

Стоян: Значи вече знаят кой си. Ех най- после!

Пациентът: И кой съм?

Лекарят: Не са ми казали още. По всяка вероятност ще дойдат при вас. Вълнувате ли се?

Пациентът: Разбира се, че се вълнувам .

Лекарят: И защо? Какво значение има Иван ли сте Драган ли сте? За нас сте просто пациент.

Стоян: Той за себе си се вълнува. Има много въпроси, на които търси отговор. Може би чрез самоличността си ще ги намери.

Лекарят: Дано наистина ги намери! Желая му късмет.

Тръгва да излиза. На вратата се обръща замислено.

Лекарят: Но...не се надявайте много! Човек и да знае кой е рядко отговаря на своите въпроси, защото... защото не обича да говори със себе си.

Излиза

Стоян: Ами не говори със себе си? Аз например ....., какво се умисли така?

Пациентът: Дали наистина искам да знам кой съм?

Стоян: Е, как така?

Пациентът: Ами ако съм някой, който не мога да понасям? Ако съм подлец, дръвник, мръсник, престъпник. Ако съм депутат?

Стоян: */хваща ръката му/* Не може да си такъв. За тези няколко часа те опознах достатъчно добре. Не може да си такъв.

Пациентът: Не, по добре ти иди при полицаите и разбери кой съм. Ако всичко е наред, ела и ми кажи. Ще си стиснем ръцете, ти ще кажеш ей какъв човек съм спасил и ще се напием. С вода ще се напием. А ако...ако...

Стоян: Няма ако. Не, аз ще отида при полицаите, защото те кой знае кога ще дойдат. Но ще се върна. Бъди спокоен! Всичко ще е наред!

Тръгва да излиза, после се връща.

Стоян: Дай да те завия! Ще вземеш да наистинеш в тази болница и после какво ще те правя?

Тръгва пак да излиза

Пациентът: Не, почакай! Почакай малко! Добре върви! Върви ти казвам!

Стоян излиза. Пациентът стои замислен, после изведнъж вдига глава. Спомнил си е кой е.

Пациентът: Боже, господи! Спомних си! Не е възможно. Не е възможно това да съм аз. Боже мили! Сега...сега той няма да върне. Господи, господи, господи! Не, не, сигурно се лъжа. */хваща с ръце главата си/* Не може да съм....

Влиза Стоян. Стои до вратата и мълчи. Двамата се гледат известно време.

Стоян: Получих документи ти. */подава му ги/* Вземи. Вземете!

Пациентът поема документите и ги върти в ръцете си. Не ги поглежда.

Стоян: Това са.... Аз ще си ходя вече.

Пациентът: Стой! Остани за малко!

Стоян държи дръжката на вратата и все още не тръгва.

Пациентът: */поглежда с крайчеца на окоето документите/*Аз... аз си спомних кой съм.

Стоян: Така ли?

Пациентът: Докато те нямаше, спомних си кой съм.

Стоян: Е, вече всичко си дойде на мястото. И аз разбрах кой си.

Пациентът: Не, ти не си отивай! Аз... аз мога всичко да ти обясня.

Стоян: Защо? На мен не ми трябват обяснения.

Пациентът: */умолително/*Не, не трябва да ти обясня.

Стоян пуска дръжката на врата и се връща до леглото на пациента.

Стоян: Какво? Че съм спасил един... */с омерзение/* един депутат?

Пациентът: Аз ти благодаря, аз много ти благодаря.....

Стоян: Какво ще ми благодарите? Не бих го сторил ако знаех кой сте. Пръста си не бих мръднал за вас. Не бих спрял дори. За какво да спирам? За един....един депутат?

Пациентът се отваря уста да каже нещо, после се отказва. Отново опитва. Пак се отказва.

Стоян: Мислите, че всичко ви е позволено? Да катастрофирате и нищо да ви става? Да се измъквате от всяка една ситуация сух? Да се присмивате на нас бедните, бедните мишки. Няма правда на този свят. Няма.

Хваща главата си в ръце и крачи гневно из стаята.

Пациентът: Виж....

Стоян: Какво... какво да гледам? Една мишка е спасила мъчителя си. На мишките им е позволено само това. Да спасяват мъчителите си.

Пациентът: Виж...

Стоян: Не искам да гледам. Не мога да гледам. Сторих грях и до края на живота си ще си го нося.

Пациентът: Не си сторил грях, а добро.

Стоян: Добро? Като че ли не ми стигаше другото, но и това. Аз съм един нещастник.

Пациентът: Добре, но като спасяваш, ти питаш ли кой е човека?

Стоян: Аз досега не съм спасявал. Един път в живота ми ще се случи и то да спася грешния човек. Не, не, не вярвам, че това ми се случва. Каква подигравка? Каква подигравка, боже мой! Да спася този, който ми провали живота.

Пациентът: Слушай, аз съжалявам.

Стоян: Какво съжаляваш?

Пациентът: Съжалявам, че съм ти донесъл толкова беди. Вдигнал съм ръка. Добре, но не съм подозирал, че... Никой от нас не подозира, какви точно ще са последствията от едно вдигане на ръка. Никой. Мислим, че е за добро. Да, да за добро мислим, че е А то... Даже не си я спомням тази поправка. Минала е покрай ушите ми. Била е маловажна за мен. И не само за мен.

Стоян: И това е оправдание? Мислите, че някой ще стоплите с това оправдание? Вие от върха.

Пациентът: Знаеш ли, на върха не е съвсем приятно. Самотно е и пусто. Аз затова сигурно съм карал бързо. За да избягам от върха. Понякога ми се иска да слеза от там и никога да не се връщам. Има и други пътища. Не дотам прави, но има и други пътища. Да произвеждаш лодки например. Когато не бях депутат, живеех до Дунава. Ти живял ли си до голяма река? Да гледаш вечер залеза, да се събуждаш с изгрева. Да чуваш плисъка на вълните. Не, не той не е като на морето - гръмовен. Той е като полъха на вятъра - може да го чуе само този, който има нежен слух. Та аз можех да произвеждам лодки.

Стоян: Но си станал депутат.

Пациентът: Да, станах депутат. Отначало мислех, че ще оправя света. Амбицията ми беше такава. Ентузиазъм, ентузиазъм колкото щеш в мене. После този ентузиазъм започна да се изпарява. Разбрах, че половината от това за което съм мечтал е илюзия. И започнах да я давам по полека. Един мандат, втори, трети. Мислех си, че винаги съм бил депутат. Помнех само близкото минало, разбираш ли. За по - далечното ме беше хванала амнезията. Как каза лекарят - ретроградната амнезия.

Стоян: Ретроградна амнезия? Това ли ви е извинението?

Пациентът: Не, не е извинение, а обяснение. Аз на себе си искам да обясня. Защо катастрофирах? Защо? И знаеш ли какво си казвам? Тази катастрофа може би ще ми върне малкото останало от мен. Ти наистина си ме спасил. Наистина.

Стоян: Да, може би наистина съм те спасил. Впрочем не ти казах какво става когато мишките погълнат отровата. Телата им лека полека се вкочаняват от студа на отлитация живот. И те инстинктивно търсят малко топлика. Знаеш ли, къде я намират? До топлото тяло на отровителя си. Преди да умрат те се сгущават там, сякаш му прощават за стореното. Ако той може да си прости.

Край